

ROZPLETENÍ

UZLU

MEGHAN QUINN

 BARONET

Rozpletení uzlu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Meghan Quinn

Rozpletení uzlu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ROZPLETENÍ UZLU

ROZPLETENÍ UZLU

MEGHAN QUINN

PROLOG

MYLA

„JAK VYPADAJÍ moje vlasy?“ zeptá se Nichole, když si zastrčí za ucho krátké blond pramínky.

„Ještě svěže, pořád jsou vlnité, ale nestrkej si je za uši,“ zašeptám.

„Jsi si tím jistá?“

„Jasně.“

„A co dech?“ Dýchne mi do tváře.

Pořádně si přičichnu – protože od toho nejlepší kamarádky jsou – a řeknu: „Nic z něj necítím.“

„Fajn.“ Zatahá se za lem černých šatů. „Myslela jsem, že po těch nachos, co jsme si daly v baru, ze mě bude cítit sýr.“

„Po sýrovém dechu ani památky.“

„Díkybohu.“ Podívá se nahoru na schody v domě a potom znovu na mě. „Je roztomilý, že?“

„Víc než jen roztomilý,“ opáčím. „Je sexy.“

„No jo, jistě. Nebyla jsem si jistá, jestli to není jen moje představa. Ale je sexy. Ta jeho brada je úchvatná.“

„A má široká ramena,“ dodám. „I když má volnou košili, je vidět, že má svaly.“

„Spoustu svalů, a co se nám zamlouvá?“ zeptá se Nichole.

„Svalnatí chlapi,“ odpovím a zvednu zaťatou pěst.

„Tohle místo je docela fajn.“ Nichole se rozhlédne.
„Teda, samozřejmě to křičí, že je to byt starého mládence, ale viděly jsme už horší.“

„To každopádně. Aspoň že tu nemá jako dekorace plechovky od piva.“

„Jenom pitomé sportovní vlajky,“ podotkne Nichole a ukáže na velkou vlajku Phoenix Studmuffins, visící na holé bílé zdi.

Gauč, obrovská televize s uvolněnými kabely, připevněná na stěně, hnědý koberec, co pamatuje lepší časy, a vedle televize malý rámeček s fotografií, na které jsou dva kluci v „bratrském objetí“. Jinak toho v místnosti moc není, dokonce ani jídelní stůl na místě, kde by ho člověk očekával. Je to tu prostě prázdné.

„Myslíš, že fandí Studmuffins?“ zeptám se. „Je to dost velká vlajka. Zjevně jsou fanoušky Triple-A týmu.“

„Jak víš, že je to tým Triple-A?“ podiví se Nichole.
„Ty se přece na baseball nedíváš.“

„Obsluhovala jsem u stolu fanoušků, co se právě vrátili ze zápasu.“ Pokrčím rameny. „Každopádně by mě zajímalo, jestli jim opravdu fandí, nebo je to spíš recese. Víš, jako... že tu vlajku někde dostali zadarmo a je to teď jediná dekorace, co mají, kromě malého rámečku s fotkou, který je dělaný na noční stolek, ne na zeď.“

Nichole si poklepe na bradu. „Hmmm, no, ten chlap... Bože, jak že se to jmenuje?“

„Banner,“ řeknu a protočím oči.

Z nás dvou je to Nichole, kdo se s ním spíš vyspí, ale je mi to jedno. Řídím se heslem *užij si, co můžeš*, a my dvě jsme přece tým. Ne v tom smyslu, že by to byl potenciál pro trojku, ale v tom, že mi nevadí po-

čkat, až si Nichole vyřídí svoje záležitosti, abychom pak mohly odejít společně, ruku v ruce.

„A jo vlastně, Banner. Rozhodně mi přijde spíš jako recesista než cokoli jiného. Ty kytky na jeho košili jsou přímo ztělesněná ironie.“

„Taky bych to tak viděla,“ odpovím, když zavrzejí schody.

„Bože, už jde.“ Nichole se na mě zazubí. „Nemám v nich něco?“

„Ne, v pohodě.“

„Dech pořád OK?“

„Za poslední tři minuty se na něm nic nezměnilo.“

Otevře ústa a pak je znovu zavře. A pak ještě jednou. „Jaký mám rozsah, víš, kdybych si dneska večer potřebovala něco strčit do pusy?“

Zasměju se. „Působíš trochu strnule, ale vsadila bych se, že on bude strnulý taky.“

„Ha, dobrý vtip.“

„Ahoj,“ ozve se Banner od dveří obýváku. „Nechcete jít nahoru?“ Palcem ukáže směrem ke schodům. Když jsme přišli, požádal o chvilku času – nejspíš aby si uklidil v pokoji a ustlal postel, chápete, aby si udělal pohodlí – takže jsme se usadily v pokoji, ale teď se zdá, že se chystá plánovaný pohlavní styk.

„Jo, jasně,“ prohodí Nichole nonšalantně a vstane.

Banner se zadívá na mě a zeptá se: „A ty tam budeš jenom tak sedět?“

„Vůbec mi to nevadí,“ opáčím, opřu se o gauč a přehodím nohu přes nohu.

„Nechceš třeba jít domů nebo tak něco?“ ptá se a vypadá poněkud zmateně.

„Ne, jsem v pohodě. Jenom počkám na Nichole. Pohovka je pohodlná, a když mě nasměruješ k ovladači, přehluším i to nevyhnutelné sténání.“

„Ehm, jo,“ řekne, přejde k televizi a sundá z ní dálkový ovladač, připevněný suchým zipem. Hm, jídelní stůl nemají, ale prostředky na to, aby přidělali ovladač k televizi, aby se neztratil, ty jim nechybí. Co je to za domácnost?

Hodí mi ovladač, který se mi ani náhodou nepodaří chytit. Místo toho mě trefí do ruky.

„Uf, to zanechá následky,“ postěžuju si. Třu si ruku a ptám se: „Předpokládám, že co je tvoje, je v tomto případě i moje?“

„Cože?“ zvedne tázavě obočí. Zřejmě mu dochází trpělivost. Vsadím se, že nečekal, že si domů přivede sexy společníci... a squattera, ale stalo se.

„Můžu se volně pohybovat po domě? Víš, jako třeba jíst a pít to, co je k dispozici? Chci tím říct, moje kamarádka ti dneska večer nabídne d'ábelský orgasmus – už teď má za sebou protahování úst.“

Nichole se zářivě usměje. „To je pravda.“

„Takže se tu můžu cítit jako doma?“

„Jo, jasně,“ přikývne a pak se zadívá na Nichole. „Ty sis protahovala ústa?“

„Moje heslo je být vždy připravená.“

Vstanu z gauče a jdu k nim. Položím ruku na Bannerovu paži a řeknu: „Je velmi uvolněná. Dobře se bavte.“ Stisknu mu paži a pak zvednu palec směrem k Nichole. „Cítím svaly.“

„Aha, super.“ Vezme ho za ruku a táhne nahoru po schodech; já zamířím do kuchyně.

K mému překvapení je prostornější, než jsem čekala, ale zaplněná tmavými skříňkami z dubového dřeva, skvrnitými pracovními deskami a jedním oknem, z něhož je výhled na místo, o kterém předpokládám, že je to dvorek. Přesně to určit nedokážu, protože je už jedenáct v noci. Ve dřezu není ani jeden kus nádobí,

pracovní pulty jsou čisté až šokujícím způsobem, což znamená, že buď nevaří, nebo po sobě skutečně dovedou uklidit. V kuchyni jsou jenom dva spotřebiče. Konvice na kávu – nic speciálního, taková ta, co se dá koupit v Targetu ve slevě za dvacet dolarů nebo v sezonním výprodeji za patnáct – a ten největší toustovač, jaký jsem kdy viděla.

Přistoupím k němu a otevřu víko. „Co v něm je? Celý bochník chleba najednou? Proboha, kde se dá něco takového pořídit?“ Pak zkusím ledničku. „No pane jo. Ovoce a zelenina.“ Sehnu se a vytáhnu plastovou misku s předem nakrájenou zeleninou. „Tohle je právě Tupperware. To je působivé. Ooo, Capri Sun.“ Popadnu ovocný drink a pak lednici zavřu. „Jídlo, kde je jídlo?“

Otevřu pár prázdných skříněk, což mě přivádí na myšlenku, že se tady vážně nevaří, protože není z čeho, a potom na nějaké jídlo narazím.

„Tak copak to tu máme?“ Proberu se krabicemi ovesných vloček, proteinovými tyčinkami – hmm, kobliha s javorovým sirupem, nebyla jsem si nikdy jistá, jestli tahle příchut' vůbec může někomu chutnat – a plechovky proteinového prášku. „Typické,“ zamumlám. Normálně si na zdravém životním stylu zakládám a dokážu ocenit solidní syrovátkový protein, ale ne když jsem celá zpocená po noci v baru plné pití a tance. Potřebuju něco zakousnout.

Přejdu k další skřínce, pak k další a další, ale nikde nic. Otevřu mrazák v naději, že něco najdu tam, a přejdu si objevit alespoň nanuka, ale narazím jen na shnilé banány a formičky na led.

„Co je tohle za domácnost?“ Zasténám a vrátím se k ledničce, vezmu si nádobu s vínem – hroznovým – a vrátím se do obývacího pokoje, kde se posadím na gauč a za-

pnu televizi. Přepnu rovnou na stanici TBS, protože vím, že tam reprízuji sitkomy, a k mému potěšení je to *Teorie velkého třesku*. „Sheldone, ty šílenej nerde,“ řeknu, otevřu krabičku s vínem a začnu ho kuličku po kuličce uzobávat.

Zrovna když prostrkuju brčko dírkou v Capri Sun, vchodové dveře se otevřou a zavřou. Zámky zacvaknou, slyším zvuk odkopnutých bot, na podlahu s plesknutím dopadne nějaká taška a pak se ve dveřích obýváku objeví muž.

To se na to podívejme. *Dobrý den*, pane.

Přede mnou stojí vysoký, ramenatý hnědovlasý muž v pytlovitých teplákách a obyčejném černém triku. Trhne rukama, založenýma na bocích, a vyrýsovaná ramena se mu stáhnou, když si uvědomí, že tu není sám. Zpod klobouku Studmuffins blýskají pronikavé modré oči, ve kterých je znát zmatek, se kterým si mě prohlíží od hlavy až k patě.

„Kdo sakra jsi?“ zeptá se.

Hodím si do úst kuličku vína a odpovím: „Host této rezidence. A kdo jsi sakra ty?“

„Nájemce téhle rezidence,“ opáčí.

„Ach... no, hostům by dost pomohlo, kdyby se jim tu při návštěvě nabízelo pestřejší občerstvení. Proteinové tyčinky a hroznové víno to nespasí.“

Rozhlédne se kolem sebe ve zjevné snaze najít nějaký náznak toho, co se to tu děje, a pak se znovu otočí ke mně. „S kým tady jsi? S Bannerem?“

„Technicky vzato ano.“ Přiložím prst k ústům a řeknu: „A teď tiše. Rušíš mě při sledování.“

Podívá se na televizi a potom opět na mě. „Kde je sakra Banner?“

„Bože, ty tvoje otázky.“ Protočím oči. „Souloží nahore s mojí nejlepší kamarádkou.“

„A ty sedíš tady dole, jíš hroznové víno a díváš se na seriál?“

„Ano, přesně tak to je. Skvěle jsi popsal to, co je zjevné.“

Poškrabe se na zátylku a zavrtí hlavou. „Na tohle teď nemám trpělivost.“

„Fajn, takže mě můžeš nechat, abych se věnovala sledování seriálu.“ Znovu potřese hlavou a zamíří po schodech nahoru, když řeknu: „Ehm pane... člověče, chlape.“

„Ryot,“ odvětlí.

„A to má být co?“

„Tak se jmenuju.“

„Zajímavé. Fajn, rodiče se snažili, abys byl originální hned od narození. Každopádně, nemáš náhodou nějakou deku? Od okna trochu táhne a já bych tu nerada prochladla.“

„Ne, nemám,“ odpoví.

„Nemáte tu ani jednu deku?“

„Pro tebe ne,“ odtuší. A pak se vydá po schodech nahoru.

„Co jsi to za hostitele?“

„Nic takového nejsem. Neměla bys tu být.“ A než stačím odpovědět, zmizí z doslechu.

No, to je teda pořádný sprosták.

Nechci od něj přece doma připravenou hostinu z krocana. Hledám jenom trochu útěchy.

Pohodlí, co teď potřebuju.

Rozhlédnu se po přízemí a přemýšlím, jestli nebude deka někde ve skříni, ale pak mi dojde, že když nemá doma ani kousíček nezdravého jídla, nebude tu mít jen tak srolovanou náhradní deku od nějaké praštěné tetičky, připravenou k použití.

To je otravné.

Spustí se klimatizace a mně přeběhne mráz po zádech. Tak tohle nezvládnou.

Přemýšlím, že se zavrtám pod polštáře gauče, ale i když mají tak čistou kuchyňskou pracovní desku, kdo ví, co se na téhle pohovce všechno odehrálo?

Měla bych poprosit o rezervní mikinu?

Nejsem si jistá, jestli je Ryot ten typ, co se podělí o svoje teplé oblečení, a jestli jsem se v minulosti něco naučila, tak to, že Nichole nemám nikdy rušit, když je s chlapem – tak jsem ostatně zjistila, jak moc je ohebná.

Hmmm... Znovu se zadívám na polštář... Možná bych mohla rozepnout zip a nasoukat se dovnitř?

Ne.

To nikdy.

Ani omylem. Lidi do gaučů prdí, takže jsou prdy v těch vláknech, a tohle prostě neudělám.

S povzdechem se opřu o gauč a pohledem se zarážím na vlajce.

Ehm.

Třeba...

Dost možná by tohle fungovat mohlo.

Odložím hroznové víno a Capri Sun a vstanu, abych si vlajku prohlédla. Zdá se, že je dlouhá nejmíň dva metry. Nylonová látka sice nenahradí hřejivé objetí vlněného svetru, ale ve své situaci nemám na výběr.

Bude mi to muset stačit.

Prohlížím si, jak je zavěšená, a všimnu si, že je ke zdi také připevněná suchým zipem. Co je to za lidi? To nikdy neslyšeli o samolepicích páskách?

Každopádně, pořádně vlajkou škusnu, poslechnu si slastný zvuk suchého zipu, co se odtrhuje od svého dávno ztraceného druha, sbalím ji a odnesu si ji na gauč.

Jo, už teď můžu říct, že to bylo správné rozhodnutí. Zabalím se do vlajky Studmuffins, vezmu si miskou s vínem a Capri Sun a pohodlně se usadím.

Tak, teď je to konečně k životu.

„MYLO... MYLO, vzbud' se!“

„Ještě dvě minutky, tati,“ zamumlám do polštáře.

„Mylo, to jsem já, Nichole. Vstávej.“ Zatřese mi ramenem a vytrhne mě z mrákot.

„Cože?“ zeptám se, otevřu oči a zjistím, že přede mnou stojí Nichole, vlasy má rozčuchané a na tváři odřeninu. „Co se děje?“

„Je čas jít, Mylo.“

„Kam?“ V mlžné ospalosti zkoumám okolí. Kde to k čertu jsem?

„Domů.“ Nichole zatahá za látku, omotanou kolem mého těla. „Cos to s tím provedla?“

„S čím?“ Pokusím se posadit, ale jsem zabalená jako burrito, takže je to prakticky nemožné. Šoupnu se doleva a pak doprava, takže trochu uvolním tísnivé objetí. V tu chvíli si všimnu nápisu, škrabavé látky... a pocitu vlhka na břiše.

Nicholina známost na jednu noc.

Zima.

Vlajka...

„Ježíši, já se počurala?“ ptám se.

„Cože? Mylo, prosím, řekni, že to není pravda.“

Modleme se, aby nebyla.

„Běžně se nepočurávám,“ vysvětluju, když mi Nichole pomáhá se zvednout a potom mě vymotává z vlajky.

„Proč jsi zabalená v tomhle?“

„Ten chlap, Ryot, mi nepůjčil deku.“

„Ty ses potkala s Bannerovým bratrem?“ zeptá se Nichole, když ze mě stahuje vlajku a odhalí prázdný pytlík od Capri Sun, který leží na onom „mokré místě“. Obě úlevně vydechneme. No, zaplať pánbůh. Schopnost ovládat močový měchýř zůstala nedotčena.

„Ryot je Bannerův bratr? Páni, vůbec si nejsou podobní.“ Vstanu a na zem dopadne několik kuliček hroznového vína.

„Kde se to tu sakra vzalo?“

„Nejsem si jistá.“ Vezmu si od Nichole vlajku a přenesu ji ke zdi. „Pomoz mi s tím. Když už nic, tak jsme přece spořádaní hosté.“

Dosáhneme na suchý zip, ale nejsme dost vysoké, abychom tam vlajku natáhly.

„Tak to prostě složíme jako deku,“ navrhone Nichole.

„Ne, to zvládnou.“ Postavím se pod suchý zip na zdi, srovnám si v ruce zip na vlajce, vyskočím do vzduchu a připlácnu vlajku ke zdi. Vítězoslavně udělám totéž i na druhé straně a pak poodstoupím, abych se pokochala pohledem na svoje dílo.

„Je to nakřivo,“ poznamená Nichole.

„Jo, a taky je na tom mokrý flek od Capri Sun a od těch hroznů. Ale aspoň jsme to pověsily.“

„No jasně.“ Plácneme si a vyrazíme ze dveří.

„Zajdeme na jídlo?“ zeptá se Nichole.

„Kam jinam by nás měla zavést ulička hanby?“

Zavoláme si Uber, aby nás odvezl do našeho oblíbeného bistra, kde se schází noční pařmeni a snaží se rozpomenout, jakých nerozvázností se účastnili předchozí noci. O víkendech sem chodíme na jídlo často.

Jakmile se usadíme na svá místa a jídlo je na cestě – díky tomu, že nás obsluha už dobře zná – vytáhne Nichole mobil a začne projíždět Instagram; já si hodím do sklenice s vodou šumivou tabletu s elektrolyty.

„Tak jaký byl?“ zeptám se.

„Byl to snad nejlepší orgasmus mého života,“ opáčí Nichole.

„Óóó, fakt?“

„No jo. Překvapuje mě, že jsi mě neslyšela.“

„Byla jsem v hroznovém kómatu.“ Pohrávám si s papírovým brčkem. „Ale jsem ráda, že sis nechala protáhnout trubky.“

„Brrr, tohle neříkej.“ Obě se zasmějeme a pak...

„A do prdele.“

„Co je?“ ptám se.

S úsměvem ke mně otočí mobil. Na displeji je obrázek křivě pověšené vlajky, který zveřejnil Ryot.Bisley.Balls. V komentáři čtu: *Pro dívku, která včera večer použila moji vlajku jako deku a ubrousek, doufám, že sis to užila.*

„Pane jo, to je ale pasivní agresivita,“ prohodím, když vytáhnu z kabelky telefon a vyhledám si ho na Instagramu.

„Co to děláš?“ ptá se Nichole.

„Odpovídám mu... co jiného,“ píšu a mluvím přitom nahlas. „Bylo to docela fajn, děkuju. P.S.: Investuj do nějakého občerstvení.“

„Ty jsi děsná,“ zazubí se Nichole.

Pokrčím rameny, a vtom mi na mobilu zavibruje oznámení zprávy.

„Ale ne,“ řeknu.

„Co je?“

„Ryot.Bisley.Balls mě začal sledovat.“

„Vážně?“ Znovu se zasměje. „Reagoval na tvůj komentář?“

„Ne, jen odklikl to sledování. Co je to za psychopata?“

„Ryot.Bisley.Balls, no. Takže mu taky dáš follow?“

„Odpověď přece znáš.“ Protočím oči a kliknu na modré tlačítko sledovat vedle jeho jména. „Jasně že jo. Nic mě nedovede tak rozpálit jako pasivně agresivní samec bez špetky slušnosti vůči hostům v domě.“
„Tak na to si připijeme.“

PRVNÍ KAPITOLA

MYLA

O dvanáct let později...

BUBNUJU PRSTY NA STŮL v jídelně a sleduju hodiny na sporáku, na kterém jsem už několikrát vařila – jídla, co mi připadala prázdná a bezduchá. Byla to jen hmota, která mi naplní žaludek. Ne pokrm, který by ve mně vyvolával pocit, že vařím pro svého muže, v *našem* domě, abych na konci dne udržela pouto mezi námi.

Jenže to by se můj manžel musel na tu večeři dostavit.

V tomhle týdnu už potřetí večeřím sama. Třikrát mi přišla zpráva, že je na cestě, a pak mi sdělil, že se zdrží.

Osmý týden v řadě, co se cítím neviditelná.

Myslím si, že mě podvádí? Ani náhodou.

Měla bych si myslet, že je tak pohlcený svou novou prací, že na mě úplně zapomněl? To teda sakra že jo.

Nikdy předtím to takhle nebylo.

Než odešel do baseballového důchodu, byl jeho život jednoduchý. Když nehrál, hrál si se mnou. Chodili jsme na rande, věnoval mi pozornost a vynahrazoval mi chvíle, kdy kvůli sportu musel být pryč.

Ale teď... jako bych pomalu ani neexistovala, a nedovedu pochopit, co se v posledních pár měsících změnilo natolik, že ho práce tak pohltila.

Vtom mi na stole cinkne mobil. Podívám se na něj a vidím, že je to zpráva od Noly, Ryotovy sestry.

Nola: Ehm, pardon, ale Ryot mi poslal fotky vašeho bazénu. Proč jsi mi o něm nenapsala ty?

Protože je sice pěkný, ale nějak v sobě nemám tolik nadšení.

Myla: Promiň. Budeš nás muset navštívit a sama si ho vyzkoušet.

Chci odložit telefon, ale hned mi odepisuje.

Nola: Neuváděj mě v pokušení. Jakmile začne v Maine zase mrznout, odjedu za tebou.

Obyčejně se psaní s Nolou změní v plnohodnotnou konverzaci, protože si vážně rozumíme, ale dneska na to prostě nemám.

Povzdechnu si a chystám se odnést do kuchyně jeho talíř, když uslyším, jak se otevírají dveře do garáže, což znamená, že přijel domů.

Podívám se znovu na zprávu, co mi předtím poslal, ve které stojí, že se opozdí o deset minut. Pak zkontroluju čas. Ve skutečnosti je to třiapadesát minut.

Dveře se otevřou a dovnitř vejde můj nesmírně okouzlující, pohledný a velmi opožděný manžel.

Když mě uvidí u stolu v jídelně samotnou nad talířem, na tváři se mu objeví omluvný výraz.

„Sakra, zlato, to mě vážně mrzí.“ Odloží na kuchyňskou linku peněženku, mobil a klíče a přejde přímo ke mně.

Na sobě má trojdílný tmavomodrý oblek a černou košili a přichází dostatečně švihácky na to, aby mi připomněl, proč jsem se do něj zamilovala. S jeho laskavými, starostlivými modrými očima, strništěm na tváři,

co se otřelo o mou světlou pleť, a svaly, které napínají látku jeho obleku, je vším, co si můžete vysnit v představách. Kéž by tou představou byl stále muž, do něhož jsem se zamilovala.

Opře se jednou rukou o opěradlo mé židle a nakloní se ke mně. Zvedne mi bradu, zadívá se mi do očí a řekne: „Je mi to fakt moc líto, Mylo.“ *Dávno jsem přestala počítat, kolikrát jsem to už za poslední měsíce slyšela.*

„Díky, že ses omluvil,“ opáčím, vstanu a obejdu ho. Jemně mě chytí za zápěstí a zamezí mi v ústupu.

„Řekni mi, jaký jsi měla den.“

Podívám se na něj a pronesu: „Jsem unavená, Ryote. Půjdu se vykoupat. Večeře ti vystydla, tak si ji ohřej, jestli chceš.“

Vykrouťím se z jeho sevření a zamířím do naší ložnice a do hlavní koupelny.

Momentálně bydlíme v pronájmu, protože jsme se sem přestěhovali teprve před pár měsíci, a dům, jejž si pronajímáme, není takový, jaký bych pro nás vybrala. Je to typický dům v pobřežním stylu, s otevřeným půdorysem, moderní fasádou a drahým, leč nevkusným vybavením. Mramorovou koupelnou počínaje a křišťálovým lustrem nad postelí konče, všechno je to na mě moc křiklavé, a to mě pochopitelně nutí naše současné bydlení nenávidět ještě víc.

Pustím masážní trysky ve vaně a do vody hodím koupelovou bombu. Zatímco růžově a fialově pění – dárek od Ryota – svléknu se a vyčešu si vlasy, abych je měla výš na temeni a nenamočila si je. Když je vana připravená, zavřu kohoutek, trysky nechám běžet a vklouznu dovnitř.

Jakmile se namočím až po krk, okamžitě se uvolním.

Nemám co na práci, takže pozoruju bublinky na hladině a přemýšlím, co budu sakra dělat se svým životem.

Nejsem šťastná. Vlastně jsem docela v depresi.

Než jsme se přestěhovali do Kalifornie, měla jsem práci, společenský život a cíl. Tady mám ale pocit, že jsem jenom... jenom Ryotova manželka. Jsem sice hrdá na to, že jsem jeho žena, ale vím, že potřebuju víc než jen tohle. Potřebuju, aby mi naslouchal a vnímal mě, jako dřív. Říkala jsem mu, jak se cítím, jak je mi smutno, jak potřebuju, aby mě vyslechl, ale... zkrátka to neudělal.

Slyším zvuky kroků dopadajících na podlahu, a když se podívám ke dveřím koupelny, vidím Ryota, jak se svléká. Sako má už dole, vestu rozepnutou a na košili rozepíná poslední knoflíky. Pod ní prosvítá jeho opálená, napjatá kůže, a i když se na něj zlobím, nemůžu si pomoci, abych na něj nezírala.

Co přestal s baseballem, nevzdal se své denní rutiny, a i když mě to někdy dost rozčiluje – proč ten člověk prostě nemůže normálně jíst koblihy – uznávám, že vypadá fantasticky. Sexy. Neodolatelně.

„Děkuju za večeři, zlato.“

„Snědl jsi ji rychle.“

„Měl jsem hlad.“ Sundá si košili a můj pohled padne na jeho dokonalý hrudník. Hodinky, které jsem mu dala před pár dny k Vánocům, odloží na desku umyvadla vedle kolínské, co voní jako dokonalý hřích. Když se ke mně otočí, řekne: „Promiň, že jsem tě dneska zklamal. Víím, že omluva je málo a činy mluví hlasitěji, ale byl bych rád, abys věděla, že mě to vážně mrzí.“

Nedokážu se na něj podívat, protože se obávám, abych se nerozbrečela, a tak si hraju s bublinkami.
„Díky.“

„Nechceš mi říct, co jsi dneska dělala?“ zeptá se a posadí se na okraj vany.

Protože se zdá být soustředěný, odpovím: „Nic moc. Šla jsem na dlouhou procházku po okolí. Nakoupila jsem potraviny a vyprala prádlo.“ Pokrčím rameny. „A pro zábavu jsem pracovala na několika maketách hotelové haly. Mám takový nápad...“

„Když jsem byl dneska ráno běhat, viděl jsem jednoho takového obrovského psa,“ řekne a mě napadne, jestli mě vůbec poslouchal až do konce, nebo už byl zase ponořený do svého vlastního dne.

Nakloní se ke mně a zvedne mi bradu, aby mě mohl jemně políbit na rty.

A protože se od něj nedovedu odtrhnout, zabořím se do jeho úst, když mi sklouzne rukou za hlavu a zajede mi prsty do vlasů.

Náš polibek je s každým nádechem hlubší a intenzivnější. Než si stačím uvědomit, co se děje, zvedám se z vody a rozepínám mu kalhoty.

Vyklouzne z nich, vytáhne mě z vany, položí mě na kobereček v koupelně, roztáhne mi nohy a zasune do mě svého úžasného ptáka.

Držím se ho, jako by to byl záchranář, co mi pomáhá udržet se na hladině, ale zároveň je to on, kdo mě potápí pod hladinu.

A s každým přírazem jeho boků se ptám sama sebe, proč mě nevidí tak jako dřív?

Proč nemůže být tím mužem, kterého jsem kdysi znala a do kterého jsem se zamilovala?

Proč nemůže být náš život takový, jako býval před pár měsíci, kdy jsme byli tím jediným, na čem v životě toho druhého opravdu záleželo?

Proč si nedovedu představit, že bych tu dokázala vydržet, i když jsem byla kdysi přesvědčená o tom, že

Ryotova láska je všechno, co potřebuju k tomu, abych se cítila úplná?

RYOT

O čtyři týdny později...

„CO TO S TEBOU sakra je, Mylo?“ křičím, když za sebou zavírám dveře do garáže a házím klíče na kuchyňskou linku.

„Co se mnou má být?“ zeptá se a obrátí se čelem ke mně. Její pronikavé modré oči mě propichují skrz naskrz. „Jestli na tuhle otázku neznáš odpověď, nemůžu ti pomoci.“ Zamíří směrem ke schodům.

Jdu za ní.

„Neznám tu zasranou odpověď. Neumím ti číst myšlenky.“

Krátce po zasnubním večíрку mého dobrého kamaráda JP, kde jsem se musel vypořádat s jejím chladným odstupem a upjatým postojem, po kterém v autě následovala velkolepá ukázka významného ticha, jsem toho měl už právě tak akorát.

Myla se zastaví nahoře na schodech a řekne: „Tak to ti nemůžu pomoci.“ Otočí se a odejde do ložnice.

Asi mě klepne pepka.

Vyběhnu zbytek schodů a vpadnu do ložnice, kde si Myla svléká šaty. „Ehm, pardon, mohla bych mít prosím trochu soukromí?“

Skrz zaťaté zuby procedím: „Zatraceně, jsi moje žena. Neexistuje nic jako soukromí.“

„Jakou knihu o pravidlech etikety čteš? Šmírák, první vydání?“

„Nech toho sarkasmu, Mylo.“ Škubnu se za vlasy. V tuhle chvíli je moje trpělivost na nule. „Prostě mi řekni, co jsem kurva provedl, že máš tak děsnou náladu.“

„Jak jsem už řekla, když nevíš...“

Uchopím ji za zápěstí a otočím ji k sobě. Její tělo, jen v podprsence a kalhotkách, se tiskne k mému. Otočím jí ruku kolem pasu.

„Mylo, můžeme to udělat po dobrém nebo po zlém.“

Protočí oči. „A co chceš dělat, Ryote? Vyšukat to ze mě? Řekla bych, že si můžeme být na základě zkušeností jistí tím, že sex nás v našich hádkách nikam neposune.“

Dojde mi, že by to mohlo být vážnější, než jsem si prve myslel, a tím jsem ji znova naštvál, a odpovím: „No tak mi řekni, co můžu udělat. Řekni mi, co se sakra děje, abych to mohl napravit.“

„Proč tě to vůbec zajímá?“ zeptá se, přitiskne mi ruku na hrud' a snaží se vyprostit z mého objetí.

„Proč mě to zajímá? Zatraceně, protože jsi moje žena, protože tě miluju a protože nechci žít v tomhle neustálém hněvu, ve kterém jsme teď žili. Sakra, Mylo, je to už měsíc, co máš tyhle chladné kecý.“ Jako na houpačce. Ale těch dnů, co je naštvaná, je víc než těch, co není.

„Přeháníš.“

„Nepřeháním. Od té doby, co jsme se přestěhovali do Kalifornie, nejsi ve své kůži.“

„Aha, takže je to moje chyba?“ Její výraz se změnil v nedůvěřivý. „Vážně mi to chceš vyčítat?“

„Kristepane, ne. Jenom se snažím vést rozhovor.“

Odtáhne se ode mě a vyrazí ke koupelně. „No jo, komunikace nebyla nikdy naše silná stránka, co?“

„Protože se mnou kurva nechceš mluvit,“ odseknu. „Nekomunikuješ se mnou. Prostě mlčíš. A když se pokusím o rozhovor, vždycky to obrátíš v sex.“

„Ještě jsem neslyšela, že by sis stěžoval na orgasmy,“ ucedí, sundá si podprsenku a kalhotky a je teď úplně nahá.

Jo, na orgasmy jsem si nikdy nestěžoval, protože náš sexuální život byl vždycky fantastický. Takže pokud chce šukat, svléknu se během pár vteřin.

Vezme si z háčku u toaletního stolku krátký hedvábný župan a oblékne si ho.

Začne se věnovat večerní rutině; stahuje si vlasy do drdolu a myje si obličej hedvábnou houbičkou a já přejdu k rámu dveří, opřu se o něj a pozoruju ji.

Tichým, klidným hlasem pronesu: „Jenom mi řekni, co jsem sakra provedl, Mylo. Nechci se s tebou hádat.“

Prohne se v ramenou, spustí ruce na desku umyvadla a prohlíží si můj odraz v zrcadle. Oči má unavené a rýsují se jí pod nimi váčky. Tvář má hubenější než obvykle, stejně jako tělo. Obvyklé křivky s lahodnými stehny, za která ji tak rád chytám, působí křehčeji... a právě teď z ní vyzařuje jenom intenzivní zášť. Vůči mně. „Vypadám šťastná, Ryote?“

„Ne,“ odpovím upřímně. „Nevypadáš.“

Něco není v pořádku. Tohle není jen obyčejná hádka. Zdá se, že jde o něco vážnějšího.

„Protože nejsem.“ Obrátí se čelem ke mně a opře se o pult. Její postoj už není jízlivý, ale poráženecký, jako by to už nemohla vydržet a vyvěsila bílou vlajku. „Už nějaký čas nejsem šťastná.“

Ztěžka polknu. Všiml jsem si, že se změnila, ale měl jsem za to, že jí možná jen chvíli trvá, než si zvykne na náš nový dům a nový život.

„Nejsi šťastná se mnou?“ zeptám se.

„Nejsem šťastná ve svém životě,“ povzdechne si.

„A to znamená co?“ Srdce se mi zachvěje v hrudi.

„Nejsem šťastná už pár měsíců a myslela jsem si,

že...“ Odmlčí se a hlas se jí v hrdle zadrhne. „Myslela jsem, že to přejde. Že se to zlepší. Ale nestalo se.“

„O čem to mluvíš?“ ptám se a stáhne se mi hrdlo. „Zlato, bylo nám fajn. Dneska ráno jsme se milovali.“

„Ne, Ryote, šukali jsme. Šukání mezi námi problém nikdy nebyl. Jenže šukání mě šťastnou neudělá. Šukat mě můžeš, jak chceš, ale to mi úsměv na tváři nevykouzlí.“

„A co teda?“

„Zdravé manželství, a to my nemáme.“ Puls mi vyskočí a snažím se uklidnit roztřesené nohy. „Naše manželství je všechno jiné, jenom ne zdravé.“ Přepadne mě zlověstný pocit soudného dne. Vyhýbá se očnímu kontaktu. Kolem nás se rozhostí mrazivé ticho, vzduch houstne napětím. Tiše řekne: „Chci se rozvést.“

Místnost kolem mě se pomalu roztočí, rázem mi vy-saje všechen kyslík z plic a lapám po dechu.

„Co... co jsi to právě teď řekla?“ Sotva slyším vlastní hlas, jak divoce mi buší srdce. Mysl se mi zmítá, bouří se a snaží se pochopit slova, která právě vypustila z úst. To přece není možné.

Vážně řekla, že se chce rozvést? To nemohla... že ne?

Zvedne ke mně pohled, otevře ústa a bez výrazu v očích zopakuje: „Chci se rozvést.“ Otevře jednu ze zásuvek svého toaletního stolku, vytáhne žlutou obálku a položí ji na desku.

„Co to sakra je?“

Stále s prázdným výrazem odpoví: „Rozvodové papíry. Nechala jsem je sepsat minulý týden. Nemám žádné požadavky. Nechci tvoje peníze...“

„Naše zasraný peníze,“ opáčím.

„Jsou to tvoje peníze, Ryote. To ty jsi hrál první ligu a ty jsi vydělal na reklamě, takže jsou to tvoje peníze, ne moje. A nebudu se o tom s tebou dohadovat. Já je kurva

nechci. Jediné, o co tě žádám, je, abych si mohla nechat auto a polovinu toho, co jsme dostali za prodej domu v Chicagu, protože jsem tam dělala rekonstrukci.“

„Moment, sakra, počkej,“ řeknu a snažím se to všechno pochopit. „Chceš se rozvést?“

„Ano, všechno je už zařízené. Jenom se na to musí podívat tvůj právník a pak to podepiš.“ *Všechno je zařízené? Kdy s tím začala?*

„Tak to teda ne,“ zavrtím hlavou a přistoupím k ní blíž. „Nebudu podepisovat žádné rozvodové papíry, dokud nezjistím, kde se to celé vylíhlo. Miluju tě, Mylo...“

„Ne, Ryote. Neříkej takové blbosti, když to nemyslíš vážně.“

„Ale já to myslím vážně!“ vyhrknu. „Neříkej mi, kurva, jak se mám cítit!“

„Kdybys mě miloval, nedostali bychom se do tohohle maléru.“

„Možná kdybys se mnou mluvila...“

„Ale to jsem udělala!“ vykřikne. „Mockrát, Ryote. Nedával jsi pozor. Tolik ses soustředil na svůj život poté, co jsi skončil s baseballem, a na to, jak uspokojit svoji touhu po úspěchu, že jsi na mě úplně zapomněl. Zapomněl jsi na *náš* život. Zapomněl jsi na svoje sliby a žádná komunikace mě nezbaví hořkosti, kterou k tobě kvůli tomu cítím.“ Odtáhne se od umyvadla a odfrkne mým směrem.

„Mylo, počkej...“

„Podepiš ty papíry, Ryote. Ukonči to pro nás, ať můžeme oba jít zase dál.“

A pak vyjde ven z ložnice a na půl cesty pryč z mého života.

„PANE JO, vypadáš totálně ve sračkách,“ řekne Banner, sedící naproti mně v kavárně Lola. Oba máme v rukou šálky s kávou.

Když Myla odešla z koupelny, snažil jsem se ji přemluvit, aby se mnou mluvila, ale znovu se odmlčela. Minulou noc jsme se poprvé od naší svatby *rozhodli* spát odděleně. A ráno po probuzení jsem na jejím polštáři našel položené rozvodové papíry se vzkazem: „Podepiš to ještě dnes.“

Hodil jsem je na zem a zavolal Bannerovi, že se za půl hodiny sejdem.

Trů si napjaté čelo palcem a ukazováčkem. „Myla mi včera večer oznámila, že se chce rozvést.“

Bannerův šálek se zarazí na půl cesty k ústům. „A to má být kurva co? Nějaký vtíp?“

„Proč bych o tom sakra vtipkoval?“ shrbím se na židli.

„Nevím, do prdele. Proč?“

Pomalů zavrtím hlavou.

Nedával jsi pozor. Tolik ses soustředil na svůj život poté, co jsi skončil s baseballem, a na to, jak uspokojit svoji touhu po úspěchu, že jsi na mě úplně zapomněl. Zapomněl jsi na náš život. Zapomněl jsi na svoje sliby a žádná komunikace mě nezabaví hořkosti, kterou k tobě kvůli tomu cítím.

„Nechtěla o tom mluvit. Vím jenom to, že je dost nešťastná a už to trvá nějaký čas. Dala mi rozvodové papíry a pak spala v pokoji pro hosty.“ *Byla to ta nejosamělejší noc v mém životě.*

„Ježíš. To mě fakt mrzí. Podepíšeš...“

„Ne,“ vykřiknu a pak ztiším hlas, když se znovu vrátím do reality. Kolem nás je spousta lidí. Nestojím o to, aby poslouchali můj soukromý rozhovor. „Nechci se rozvádět.“ Rozvod by mě úplně zničil. Ztráta Myly by mě zničila.

„Řekl jsi jí to?“

„Myslím, že dost jasně. Snažil jsem se jí říct, že ji miluju, ale okamžitě mě odbyla.“

„Kámo.“ Banner si promne zátylek. „Sakra. Tohle jsem nečekal.“

„Taky jsem o tom neměl ani páru. Co mám teď dělat?“ zeptám se. „Všiml jsem si, že se chová divně, ale rozvod? To je to poslední, co bych čekal. To jsem byl fakt tak mimo, tak slepý k tomu, co se dělo?“

„Nevím, člověče... možná...“ Banner pokrčí rameny a v tu chvíli si všimnu, že se k nám někdo blíží.

„Začali jste beze mě, hoši?“

Penn Cutler.

Jeden z mých nejlepších kamarádů, bývalý spoluhráč, který mě přivedl na myšlenku Fandominia. Kvůli němu jsme se přestěhovali do Kalifornie a nejspíš i proto jsem si vůbec nestačil uvědomit, co se děje s mým manželským životem.

Abych vás trochu zasvětil do historie – jasně, je to nuda, ale je to potřeba – před pár lety jsme s Pennem hráli v týmu Chicago Bobbies. Natrhl jsem si rotátorovou manžetu v rameni a nemohl jsem se z toho vyhrabat, ať jsem dělal, co jsem dělal, a Penn... no, toho vyhnala z pozice nadhazovače jeho strašidelná minulost. Bývalý alkoholik, který mimo sezonu pobýval v léčebně, byl rok co rok propíraný v médiích. Stačil jeden mizerný zápas a už se spekovalo o tom, že začal zase pít. Došlo to tak daleko, že už Bobbies tlak tisku nezvládali, a tak s nimi Penn rozvázal smlouvu dřív, než to stačili udělat oni. A tím jeho kariéra skončila.

To, že musel skončit se sportem kvůli minulosti, kterou si vyřešil, bylo kurevsky nespravedlivé, takže jsem přišel s nápadem na Fandominium, což je aplikace na sociálních sítích provozovaná sportovci, kam sa-

mi přispívají, vypráví svoje příběhy a komunikují s fanoušky. Byl to nápad za miliardu dolarů a s pomocí intelligence mého bratra a investice od Cane Enterprises se nám podařilo vystřelit na pozici nejprodávanější apky na světě. Všichni jsme se přestěhovali do Los Angeles – Banner, Penn i já – kde jsme si otevřeli kancelář a teď máme přes padesát zaměstnanců. Odehrálo se to celé během několika měsíců. Jo, takhle rychle to šlo.

„Tys ho pozval?“ obrátím se na Bannera.

„Myslel jsem, že je to pracovní schůzka,“ opáčí Banner rozpačitě.

Penn si odsune židli a posadí se na ni obráceně, čelem k opěradlu.

„Co se děje?“

Ztěžka si povzdechnu. „Prosím, nedělejme z toho nějakou vědu...“

„Proč ne?“ zeptá se Banner. „Je to sakra velká věc.“

„O co jde?“ Penn se podívá nejdřív na jednoho a pak na druhého.

Odhrnu si vlasy z čela a odpovím: „Myla mě požádala včera večer o rozvod.“

Penn svraští obočí. „To si kurva děláš prdel.“

„Ne, nedělám,“ odvětim a zvednu ke rtům šálek s kávou. „Měla už sepsané papíry a všechno.“

„Proč se chce sakra rozvádět?“

„Není šťastná,“ vyhrkne Banner.

„No jo, to jsem ti mohl říct taky. Není už nějaký čas ve své kůži. Její pohotový důvtip je ten tam. Předpokládal jsem prostě, že prochází nějakým blbým obdobím. Ale rozvod? Mluvila s tebou o tom vůbec?“

„Ne,“ zavrtím hlavou a odkládám šálek. „Přišlo to jako blesk z čistého nebe. Včera večer se chovala divně, hrozně chladně, a já ji na to upozornil, když jsme se vrátili domů. No a pak se do mě pustila.“ Třu si ru-

kou obličej. „Kurva. Vůbec nevím, co mám teď dělat. Jako bych toho neměl už tak dost. Byznys se rozjíždí na plné obrátky, stěhování... a pak ta zatracená svatba JP, co je už za tři neděle. Fakt nevím co s tím.“ *Nemůžu ji ztratit, ale je správné bránit ji ve štěstí, když se mnou je tak hrozně nešťastná?* „Chci říct... mám to podepsat?“

„A chceš to podepsat?“ zeptá se Banner.

„Nechci, ale... ale taky ji nechci nutit, aby se mnou zůstala. Zvlášť když není šťastná.“

„Takže to prostě vzdáš?“ diví se Penn. „Kámo, mluvíme tu o Myle.“

Jo... o Myle...

O holce, co mě zaujala ve chvíli, kdy okomentovala můj příspěvek na Instagramu.

Holka s fantastickým smyslem pro humor.

Holka, díky které se cítím úplně, jako by mi předtím, než jsem ji potkal, něco v životě chybělo. Potom přišla ona a všechno změnila.

„Nevím, co mám dělat. Stáhla se do sebe. Viděl jsem jí to včera večer na očích. Stejně se tvářila, když jí umřel táta a rozešla se se mnou. Není ochotná řešit problémy. Chce od nich prostě utéct pryč.“

Banner se poškrábe ve vlasech. „A jak jsi ji získal zpátky, když se s tebou tehdy rozešla? Už si nevzpomínám, jak to přesně bylo.“

„Měla jít na schůzku s právníkem svojí mámy a táty, tak mě poprosila, jestli bych nemohl předstírat, že jsme pořád spolu, dokud to jednání neskončí,“ odpovím. „A já se jí snažil na poslední chvíli dokázat, že nemusí ztratit i mě jen proto, že přišla o tátu. Po té schůzce mě v autě políbila a já věděl, že to už bude v pohodě.“

„A myslíš, že tohle je podobná situace?“ ptá se Banner.

„Trochu, ale tentokrát fakt nerozumím tomu, kde se stala chyba. Nevím, co to vyvolalo nebo způsobilo, takže pokud jde o nápravu, nejsem zrovna optimista.“

„No, musíš to zkusit,“ opáčí Penn. „Je to tvoje životní láska.“ Pak se odmlčí, jako by ho něco napadlo. „Víš, JP se za tři týdny žení. Proč k tomu nepřistoupíš jako k tomu čtení závěti?“

„Jak to myslíš?“ zeptám se.

Posune se na židli. „Řekni jí, že se s ní rozvedeš...“

„Ale já se s ní rozvádět nechci.“

„Já vím. Jenže když nebudeš souhlasit s tím, co chce, bude se zlobit a postaví se do defenzivy. Takže, možná, kdybys jí řekl, že její přání splníš, bude k tvému návrhu vstřícnější.“

„A jaký je to přesně návrh?“ vyzvídám.

„Řekni jí, že dostane, co chce, ale na oplátku musí na svatbě JP předstírat, že jste spolu, protože nechceš před svatbou kamaráda vyvolávat drama. Určitě bude souhlasit, takže tím získáš trochu času. Můžeš tu být pro ni a doufat, že se dobereš k podstatě problému, zatímco ona bude ‚předstírat‘, že ti pomáhá tím, že zůstává s tebou.“

„Ty jo, to je docela dobrý nápad,“ řekne Banner a nadzvedne se. „Sakra, měl bys být rád, že jsem ho pozval.“

Přiznávám to nerad, ale Banner má pravdu. Není to vůbec špatný nápad.

Poškrábu se na tváři. „Ale jsou to tři týdny. Myslím, že mi to nezbaští.“

„Proto se musíš chovat tak, abys jí dal to, co chce,“ pokračuje Penn. „Netlač na ni, nesnaž se ji získat zpátky, spíš ji jenom... pozoruj. Uč se. Zjistí, jak bys to mohl napravit.“

„Jo,“ dodá Banner a zlehka bouchne pěstí do stolu.

„Když se nebude cítit ohrožená, nebude se snažit o obranu. Jestli uvěří, že jí dáváš to, co chce, že je ti to všechno u prdele, snad se trochu uvolní a víc se ti otevře. Víš přece, že takhle funguje, kámo. Mysli na její minulost. Poznamenalo ji, že lidi neustále opouští její život, poznamenalo ji manželství jejích rodičů a to, že byla většinu dětství šikanovaná. Normálně svoje pocity nezpracovává, takže když ustoupíš a necháš ji, aby uvěřila, že jí dáváš to, co chce, možná v něčem ustoupí a ty se dobereš podstaty věci.“

Přemýšlím o tom a vím, že má Banner pravdu. Její neradostná minulost mě během našeho společného života několikrát kousla do zadku. Strašně rád jsem se jí věnoval, ale dovedl jsem se v tom zorientovat teprve tehdy, když jsem ji přiměl, aby se mi otevřela. Tohle není výjimka, ovšem v sázce je teď mnohem víc. Nemůžu Mylu ztratit. Miluju ji. Je můj celý svět.

„A co to má společného se svatbou?“ ptám se.

Penn položí na stůl mobil a otevře apku na kreslení. Udělá přes displej čáru a na jeden konec napíše x. „Tohle je týden, kdy bude svatba.“ Na druhý konec nakreslí lomítko. „Tohle jsi ty právě teď.“ Udělá dvě mezery. „A tohle je čas, ve kterém ji přiměješ, aby si myslela, že ti na ní už nezáleží. Chce se rozvést, fajn, rozvedete se.“ Zakroužkuje x. „A tohle je čas, ve kterém ‚předstíráte‘, že jste pořád šťastný pár. Tohle je chvíle, kdy uděláš svůj krok. Chvíle, kdy se jí budeš dvořit a vezmeš všechno, co zjistíš za ty dva týdny, a položíš jí to k nohám.“ Banner krátce zatleská.

„To je skvělé.“ Ne, je to děsné. Proč bych se měl sakra snažit přesvědčit svoji ženu, že ji už nemiluju? Nebyl by to poslední hřebíček do rakve našeho manželství? Neublížil bych náhodou Myle ještě víc, než jsem to už udělal?

„Nepřijde vám to už trochu extrém? Neměl bych si s ní o tom prostě jenom promluvit?“

„Bavíme se tu o Myle,“ namítne Banner. „Nefunguje na stejné frekvenci jako ostatní. Když je zraněná, cítí to až do morku kostí. Ty bys to možná řešil tak, jak to řeší dva dospělí lidé, co chtějí najít nějaké východisko ze situace, ale Myla to má jinak.“

Penn mě plácne po rameni. „A kdo může říct, že chce opravdu tohle? Může to být jenom unáhlená reakce.“

„Rozvod je poněkud unáhlená reakce,“ opáčím. „Možná funguje na vlastní frekvenci, ale něco tak brutálního by neudělala jen tak pro nic za nic.“

„A proto ten plán klapne,“ ťukne Penn do mobilu.

„Já nevím.“ Jsem na pochybách.

„Co můžeš ztratit?“ zeptá se Banner. „Svoji ženu? No, kámo, to už jsi v polovině cesty.“

„Věř mi, že to vyjde,“ prohodí Penn s neochvějnou sebedůvěrou.

Opřu se v židli a zhluboka si povzdychnu. Je děsivé, že o tom plánu vůbec uvažuji, vzhledem k tomu, jak moc je absurdní, ale na druhou stranu si myslím, že nemám moc na výběr.

Mají pravdu. Když jí řeknu, že s rozvodem souhlasím, nebude se tak bránit.

A možná se mnou bude mluvit otevřeněji, když se nebude bránit.

Až bude ochotná mluvit, přijdu na to, co se děje.

To by mělo zabrat... nebo ne?

Existuje jenom jeden způsob, jak to zjistit.

„Fajn... Udělám to.“

„Tomu říkám slovo chlapa,“ plácne mě Penn po rameni. „Nejsi z toho nadšený? Máš plán.“

„Jo, možná...“ Otočím v rukou šálek kávy. „Ale...“ Povzdechnu si. „Jsem kurva nasranej.“

„To bych nečekal,“ řekne Banner a opře se rukou o stůl. „A proč?“

„Protože,“ podívám se na ně na oba, „po tom všem, čím jsme si s Mylou prošli, místo toho, aby se naše manželství snažila zachránit, ho prostě zahodí.“ Musela o tom přemýšlet už dlouho, když byla u právníka, probrala rozdělení majetku a nechala sepsat papíry. *Jako bych pro ni neznamenal vůbec nic.* „Takhle to chce skončit?“ Zavrtím hlavou. „To je kurva podraz.“

Banner se zavrtí na židli. „Jo, tohle je dobře, vysyp to ze sebe, protože kdyby ses s tímhle postojem vrátil domů, situaci by to zrovna moc nepomohlo.“

Zamručím si pod nos a zvednu se od stolu. „Končím.“

„Počkej, proč? Jsi pořád ještě naštvaný. Sedni si a probereme to.“

„To mě jen rozzuří ještě víc. Musím se prostě nejdřív přenést přes ten hovor s Mylou.“

Penn mi položí ruku na břicho a zastaví mě na odchodu. „Kámo, myslím, že je v tvém nejlepším zájmu, abys na chvíli zvolnil. Chápu, že jsi zraněný a naštvaný, a tohle mi nepřipadá fér. Je mi jasné, že tenhle plán není způsob, jak bys to chtěl řešit, ale mohl by ti dát čas, který potřebuješ, abys to napravil. Tak se zase posad' a vypovídej se z toho. Nechceš přece udělat nějakou pitomost, až se vrátíš domů... Třeba ji rozčilit ještě víc.“

„Na to už je pozdě,“ odseknu, protáhnu se kolem Penna a zamířím k autu.

DRUHÁ KAPITOLA

RYOT

Před jedenácti lety...

„KÁMO, TY SES NEOBLÍKNUL,“ prohlíží si mě Banner.

„To je to, co mi chceš říct? Ne že to byla skvělá hra, když jsem odpálil dva homeruny? Nebo že ta akce na třetí metě byla přímo epická?“

Banner sklopí oči. „Jo, na hřišti to byla výborná práce. S míčem jsi fakt kouzelník. A teď mi řekni, proč ses kurva neoblíknul, když jsi věděl, že jdeš do baru na maškarní?“

„Halloween v květnu je kokotina,“ řeknu a posadím se vedle něj na bar.

„To je prostě taková hra, na Vánoce v červenci a na Halloween v květnu. Teď už aspoň ty necudné sestřičky venku neumrznou. Podle mě je to geniální.“

„Na to se tě nikdo neptal,“ syкну a seberu Bannerovi plnou sklenici piva.

Otočí se ke mně a jednou rukou se opře o barový pult. „Můžeš mi vysvětlit, proč se chováš jako pitomec?“

„Jsem unavený. Poslední věc, na kterou bych teď měl náladu, je jít v květnu na maškarní na falešný Halloween, ale když už jsi mě pozval, tak jsem tady.“

Banner mě šťouchne do koutku úst a vytáhne ho nahoru. „Jsi tady, ale potřebuju, aby ses usmíval.“

„Chceš toho po mně moc,“ odseknu zrovna ve chvíli, kdy mi někdo drkne do ramene, pivo vyletí ze sklenice a stéká mi po ruce. „Ježíši,“ vyhrknu, otočím se a zjistím... no, že jsou to ty dvě necudné sestřičky.

„Jejda, my do tebe vrazily?“ zeptá se jedna z dívek.

„Jo, vrazily.“

„Nichole?“ podívá se mi Banner přes rameno.

„Ahoj... Brandone.“

Bannerovi zmrzne úsměv na rtech. Zachrčím: „To je Banner.“

„Aha, jasně.“ Stoupne si mezi nás. Má na sobě bílé košilové šaty, několik horních knoflíků je rozepnutých a odhaluje výstřih, ve kterém je možné zahlédnout červenou podprsenku. „Banner, nejlepší sex v mém životě, a zatím to pořád platí.“ Přitáhne dopředu tu druhou holku. „Pamatuješ si na moji kamarádku Mylu, že jo?“

Otočím se právě včas, abych viděl vedle Nichole tu holku s hrozny, co mi zničila vlajku. Sakra, to je ale kočka.

Jasně, když jsem se vrátil po zápasu domů a našel ji na gauči, jak pije Capri Sun a láduje se mými hrozny, přišla mi hezká, ale byl jsem moc podrážděný na to, abych si toho všiml nějak blíž. Když jsem pak druhý den viděl, že okomentovala můj příspěvek, podíval jsem se na její profil, kde toho moc k vidění nebylo. Vlastně tam měla jenom fotky pití zblízka – včetně mého Capri Sun. Byl to dost zvláštní profil, a tak jsem se rozhodl ji sledovat, aniž bych očekával, že mi to oplatí.

Uvažoval jsem, že bych se jí na ty obrázky nápojů zeptal, ale nakonec jsem to neudělal.

Ted', když je tady a takhle oblečená, říkám si, že jsem se na to možná zeptat měl, protože, sakra... Prsa se jí skoro dotýkají brady, vlasy má vyčesané nahoru, ale prameny jí v kaskádách spadají dolů a rámují tvář. Košilové šaty zdravotní sestřičky jí sahají sotva do půlky stehen, tak zatraceně pevných, až mi z toho pomalu začnou kapat sliny, a rty má natřené tou nejžářivější rudou rtěnkou, jakou jsem kdy viděl. Je tak zářivá, že mě napadne, jak by asi vypadala na mém těle.

„Jo, na Mylu si pamatuju. Použila naši vlajku jako deku,“ prohodím chladně.

Myla roztomile zvedne ruku. „Vinna.“ Potom se ke mně otočí a zeptá se: „Už jsi investoval do nějakého občerstvení?“

„Ani ne,“ odpovím.

Zavrtí zklamaně hlavou. „Tos mě zklamal.“

„Máte hlad, holky?“ ptá se Banner. „Můžeme si vzít nahoře stůl a dát si něco k jídlu.“

„Nemám peněženku,“ opáčí Myla. „Nevešla se mi do výstřihu.“

„Já mám přesně dvacet devět dolarů,“ oznámí Nichole. „Tolik se mi tam vejde.“

„Nevadí,“ odtuší Banner. „Zveme vás.“

„No tak dobře,“ mávne před sebou Myla rukou. „Veďte nás, milí pánové.“

Banner seskočí ze židle a kývne směrem ke schodům, čímž mi naznačí, že se mám přidat. Zamručím si něco pod nos, vezmu do polité ruky svou sklenici a následuju je po schodech nahoru do jídelní části baru, kterou bych jídelní tak úplně nenazval. Po obvodu místnosti jsou rozestavěné stánky a uprostřed vysoké stoly. Je tu plno lidí v kostýmech – několik superhrdi-

nů, sexy d'áblíků, sexy služebných, sexy cokoli, co vás napadne, a v rohu dokonce někdo v kostýmu T-Rexe – takže tu působím dojmem podivína.

„Najděte si místo, pokud to zvládnete,“ vítá nás hosteska. „Je tu dost plno.“

Rozhlížím se po přeplněném prostoru; už tak jsem podrážděný z toho, že tu musím být, ale teď, když jsme na místě, kde jsou lidi tak natěsnaní, že do sebe narážejí lokty, netoužím po ničem jiném než jít domů.

„Podívej, tamhle v rohu je stůl pro dva,“ ukazuje Banner.

„A napravo ještě jeden,“ dodá Nichole.

Mezi námi zavládne ticho a já vím, co bude následovat. Na to člověk nemusí být raketový inženýr, aby si to spočítal.

„Takže, ehm, proč nevezmeš Mayu doprava?“ začne Banner.

„Jmenuju se Myla,“ poznamená. „Ale prominu ti to.“

„Sakra, promiň.“

„V pohodě. Víím, jak to chodí. Povečeříš tady s mojí kamarádkou, budeš pracovat na erotickém dusnu a pak, když už to nebudeš moct vydržet, nejspíš se zdekujete na záchodky, abyste to napětí uvolnili, zatímco mě tu bude obšťastňovat tvůj otrávený bratr, který ani neví, jak správně naplnit kuchyňské skříňky občerstvením. To není problém.“ Poté mi vsune ruku pod paži a táhne mě ke stolu vpravo, přičemž sykne přes rameno: „Dej mi vědět, až to budeš mít odbyté.“

Když dojdeme ke stolu, Myla pustí mou ruku a posadí se ke stolku pro dva. Nejsem si vůbec jistý tím, jak jsem se do téhle situace dostal – seběhlo se to všechno tak rychle – a posadím se naproti ní, odkud mám výhled rovnou do jejího výstřihu.

Kristepane.

„Neboj, nehodlám tě finančně zruinovat.“ Vezme jeden z jídelních lístků, co leží mezi slánkou a pepřenkou, a prohlédne si ho. „Možná si dám jenom brokolici? Máš rád brokolici? Mohla bych objednat dvě přílohy. Hmmm, zajímalo by mě, jestli mají burákové máslo. Zkoušel jsi někdy burákové máslo na brokolici? Zní to sice nechutně, ale kupodivu je to docela dobré.“

„Ne, nezkoušel.“

„Správně bych měla říct, že jsem šokována, ale vzhledem k tomu, jak prázdná je tvoje kuchyně, a k tvému přiznání, že neinvestuješ do občerstvení, nejsem šokovaná vůbec.“

Pročítám si jídelní lístek. „Nech toho. Nemám problém jíst sám nebo se prostě zvednout a odejít.“

„A nechat mě tu samotnou?“ Zavrtí hlavou. „To v žádném případě.“

„Jsem si jistý, že ti jídlo zdarma rád nabídne kterýkoli z mužů v tomhle baru.“

„Jo, to by ale bylo jídlo zdarma s jistými podmínkami. U tebe alespoň vím, že to děláš pro svého bratra, který ti za to později prokáže nějakou laskavost. Takže je tvým dlužníkem tvůj bratr, ne já.“ Vzhledem od jídelního lístku a široce se usměje. „Vidíš, jak to funguje?“

Kupodivu ano.

Vrátím se k jídelnímu lístku a procházím nabídku. Kromě rodinné porce nachos mě nic nezaujme, a tak se Myly zeptám: „Nechceš si dát se mnou na půl nachos?“

„Hmm.“ Poklepe si na bradu. „Víš, myslím, že bych si nachos dala. Ale budeme potřebovat extra papričky jalapeños, protože je mám ráda ostré.“

„Dobře.“ Odložím jídelní lístek, opřu se rukama o stůl a snažím se dívat jinam než na její prsa... nebo její rty.

„Proč nemáš kostým?“ zeptá se a zkoumá mě očima tak intenzivně, že si připadám, skoro jako bych byl nahý.

„Nejsem typ na převleky.“

„Aha, chápu, jsi nad to povznesený.“

„Ne, jenom nevidím důvod, proč to dělat.“

„Jde o to, abys upoutal pozornost,“ řekne. „Třeba, vážně myslíš, že bych si dneska večer zasloužila jídlo zdarma, kdybychom s kamarádkou necudně neukazovaly výstřihy? Nejspíš ne. Vyhlédli byste si nějaké jiné holky v necudných kostýmech zdravotních sester. Ale protože se snažíme vytěžit z našich sladkých dvaceti let maximum a využít toho, že se na našich řadrech dosud neprojeví účinky gravitace, rozhodly jsme se takhle obléknout. A podívej, kam nás to dostalo. Nichole dosáhne s tvým bratrem další skvělý orgasmus a já tu můžu sedět s tebou – i když to není úplně ideální společnost – a dostanu za to zadarmo večeři.“

Co je to kurva za holku? Myslím, že jsem ještě nepotkal nikoho, kdo by se v životě řídil heslem „kašlu na všechno“.

„Hezký večer, omlouvám se, že jste museli tak dlouho čekat,“ řekne servírka, když se objeví u našeho stolu. Podívá se na Mylu a dodá: „Sakra, holka, tvoje prsa vypadají fantasticky.“

Myla se za ně chytí a přimáčkne si je k sobě takovým způsobem, že mi málem vypadnou oči z důlků. „Děkuju,“ prohodí. „Věřila bys, že jsem tuhle podprsenku koupila v Targetu?“

„No to bych teda nevěřila.“

„Jo.“ Zastrčí si za ucho uvolněný pramen vlasů. „Nejlepší nákup za poslední dobu. A už teď se mi vyplácí, protože za mě tenhle chlápek zaplatí jídlo.“ Ukáže palcem směrem ke mně.

„Nezaplatím za ní jídlo kvůli podprsence,“ bráním se, protože nechci vypadat jako nějaký úchylák.

„Tak si to namlouvejte dál,“ mrkne na mě servírka a pak se zeptá: „Co si dáte?“

„Dáme si nachos. Chtěla jsem si dát brokolici, ale protože neplatím, nechci pokoušet štěstí, chápeš? A k pití mi bude stačit voda. Jsem si ovšem jistá, že můj nevrlý společník naproti přes stůl bude potřebovat další pivo, aby přečkal večer. A zdá se, že na čepu mají tvoji IPU, je to tak?“

„Jo,“ odpovím a nesnáším, jak dobře mě dokázala odhadnout.

„Skvělé. Vráťím se s pitím a jídlem.“

Když je servírka mimo doslech, řeknu: „Není to kvůli prsům.“

„Ano, já vím, ale nestěžuješ si na ně, ne?“

Ne tak docela. Nejsem si jistý, jestli by si na ně stěžoval jakýkoli heterosexuální chlap.

Vezme si ubrousek a otírá si je. Nevím proč, ale bezostyšně ji přitom pozoruju.

To už je to fakt tak dlouho, co jsem byl s nějakou holkou? Jo... je to dlouho. Většinu času mi sebral jar-ní trénink, a když mě v téhle sezoně nevzali do první ligy, makal jsem ještě víc v posilovně a na hřišti, abych byl připravený, až ta šance přijde.

Ani nedovedu říct, kdy jsem naposledy viděl kozy.

Servírka před nás položí pití a beze slova zase odejde. Myla zašmátrá vpravo ve svých šatech a vytáhne mobil. Ježíši, to ho tam měla celou tu dobu? Byl jsem tak rozptýlený tím výstřihem, že jsem si toho vůbec nevšiml.

Drží mobil před nápojem a já ji sleduju, jak pořizuje fotku.

„To je na tvůj Instagram?“

„Jistě,“ odpoví a ťuká do telefonu. „Musím uspokojit své sledující nějakým obsahem.“

„Ale tohle je voda,“ podotknu.

„No a?“ zeptá se. „Taky nekomentuju tvou obsedantní potřebu ukazovat videa, jak odpaluješ. Chápu to. Umíš odpálit míček.“

„Uvědomuješ si, že odpálit baseballový míček je jedna z nejtěžších věcí ve sportu?“

„Mám ti obdivně zatleskat?“ ptá se, pak vzhledne a usměje se. „Óóó, cítím páru tvého žhnoucího hněvu až sem. Klídek, kámo. Jenom si dělám srandu. Ale vážně, klidně můžeš moje fotky nenávidět. Mám nadšené fanoušky... včetně tebe. Na to jsem se mimochodem chtěla zeptat, proč jsi mě začal sledovat?“

Pokrčím rameny. „Nevím. Bylo to už před rokem.“

Ted' lžu. Víím, proč jsem ji začal sledovat. Zaujala mě. Zveřejnil jsem pasivně agresivní post, ona ho okomentovala, jako by o nic nešlo, a to mě překvapilo. A taky ta záležitost s focením pití byla zvláštní. Přišla mi zajímavá.

„A proč jsi začala sledovat ty mě?“ zeptám se na oplátku.

„Pro případ, že bys mě znovu z něčeho osočil. Děvčata se musí umět bránit.“

„No, když používají nástěnné dekorace nic netušících lidí jako deku, tak asi jo.“

Zvedne sklenici ke rtům a opáčí: „Oba víme, že ta vlajka je všechno jiné, jen ne dekorace. A co ten suchý zip?“

„Jak to myslíš?“

„Máš u nich akcie nebo tak něco? Kdo si věší dekorace na zeď,“ naznačí prsty uvozovky, „suchým zipem? Když už, tak by použili háčky nebo samolepicí pásy.“

„A nejsou samolepicí pásky náhodou jen módní alternativa suchého zipu?“

„Ne,“ odpoví a dál se k tomu nevyjadřuje, i když jsem si jistý, že pravdu mám já.

„No, měli jsme doma suchý zip, tak jsme ho použili.“

„Zvláštní.“ Odloží sklenici s vodou, podepře si dlaní bradu a prsa jí přitom skoro vylézají z košile. „Pověz mi, Ryote Bisley Ballsi, máš tu vlajku pořád pověšenou?“

Samozřejmě že mě oslovila mým instagramovým jménem. Divím se, že s tím přišla až teď.

Napiju se piva, protože je mi jasné, že až jí popravdě odpovím, zasype mě urážkami. „Jo, mám.“

„A nech mě hádat, pořád je tak nakřivo, jak jsem ji připlácla zpátky na zeď.“

„Jo.“ Znovu se napiju piva.

„Věděla jsem to.“ Usměje se. „A ty si na to stěžuješ na Instagramu. Je to jenom póza.“

„Tak jestli nečekáš od svých fanoušků nějakou reakci, proč to vlastně děláš?“

„Hmm, a jakou odezvu získáváš ze svých videí?“ Poklepe na stůl a čeká na odpověď.

„Pochvalu.“ Otočím půllitr na stole a nechci se znova dívat na ten její úsměv.

„Ach, Bisley Ballsi, jak smutný život vedeš!“

V tu chvíli nám servírka donese nachos a brokolici. Mrkne na Mylu. „Brokolice je na mě. Nemůžu dopustit, aby ti tenhle kolenovrt zabránil v tom, abys dosáhla svého denního příjmu zeleniny.“

„Jsi v mém životě skutečným požehnáním,“ oduší Myla a chytí se dramaticky za hrud’.

„Nejsem žádný kolenovrt,“ zavrčím, když servírka odchází. „Klidně bych tu brokolici objednal.“

„Jasně, frajere, tak uvidíme, jaké bude dýško, že?“
usměje se Myla na servírku.

„SEX ZAPOČAL,“ řekne Myla a otře si ústa ubrouskem.

Myslím, že jsem ještě nikdy neviděl nikoho – ať už chlapa, nebo ženskou – zlikvidovat talíř nachos takovým způsobem, jak to právě udělala Myla. Prostě to do sebe cpala, jeden chips za druhým, a kdykoli jsem se jen trochu přiblížil k jalapeños, se zavrčením mi odstrčila ruku. Bylo to neuvěřitelné... a žhavé.

„Jak to myslíš, že sex započal?“ zeptám se, když si nabírám brokolici, o které Myla rozhodla, že ji potřebuju, když dojedla svoji porci.

„Nichole a tvůj bratr. Právě mi napsala, že kocour míří do trouby.“

„To je nějaký kód?“

„Co bys řekl, génie?“ Sáhne po mém pivu – opět tomu předchází zavrčení – a pořádně si přilhne.

Fakt zvláštní druh ženy. Je nádherná, to nelze přehlédnout. Oči, zvýrazněné dlouhými řasami, by pronikly každému do duše jen tím, jak krásně jsou modré. Má roztomile zvednutý nos, čehož jsem si nikdy předtím u nikoho nevšiml, a linie čelisti úžasně ladí s plnými, rudými rty. A když k tomu přidáme ty její křivky, kulatý zadek a ty kozy, je to naprostá bomba. Je fantastická, ale ta její osobnost... kurva, ta se k její vizáži vůbec nehodí. Není to to, co bych čekal, kdybych ji potkal náhodně na ulici. Je drzá, nespoutaná a svobodná. Zdá se, že je jí jedno, co si o ní kdo myslí; říká, co má na srdci, a absolutně si nebere servítky. To mi došlo, když mi řekla, že můj levý prsní sval vypadá větší než ten pravý.

A z nějakého šíleného, absurdního a naprosto zkurveného důvodu mě to vzrušuje.

Ona mě vzrušuje.

Její ústa.

Její mozek.

Její pohotový důvtip.

Její totální svobodomyslnost.

Přitahuje mě to.

„Měl jsi už někdy sex na veřejných záchodcích?“ zeptá se, čímž přeruší ticho a vytrhne mě z mých otravných myšlenek.

„Ne. A ty?“

„Pokusila jsem se o to, ale on nakonec uklouzl a namočil si zadek v záchodové míse. Odešel nespokojený a s mokrou prdelí. Dala jsem mu na rozloučenou svoje tanga. Myslím, že je pak střelil na nějaké webové stránce se spodním prádlem, protože jsem tam zahlédla jednu, co byly těm mým hodně podobné.“

„O čem to mluvíš? Jaký webový stránky se spodním prádlem?“

„No, úchyláci platí za použité spodní prádlo slušné peníze. Prodala jsem tam už pár kousků.“

„Cože?“ Cítím, jak mi oči vylézají z důlků. Ježíši, nejsem rozhodně žádný puritán, už jsem v životě udělal dost ujetých věcí, ale prodávat použité spodní prádlo? To je pro mě novinka.

„No jo, jednou jsem vydělala přes tisíc dolarů, ale taky jsem na tom webu získala stalkera, tak jsem to zabalila. Peníze jsou fajn, nicméně mám taky nějakou důstojnost, víš? Teď už mám jenom účet na OnlyFans na svoje nohy. Pomáhá mi to doplnit příjmy, když studuju.“

„Počkej, to myslíš vážně?“

„Jo. Jenom jednou denně nahraju fotku, abych uspokojila fanoušky, a život jde dál.“

Odmlčím se. Dělá si ze mě srandu? Z toho mála, co o ní vím, mi nepřijde, že by to byl vtip, ale na druhou stranu jsem si poměrně jistý tím, že jenom čeká na příležitost, aby mi řekla, jaký jsem idiot, když jí to věřím. Takže se rozhodnu klást otázky.

„A na těch fotkách jsi ty?“

„Proč, zajímá tě to?“

Kristepane, to jsem měl čekat. „Ne, nemám úchylku na nohy.“

Přimáčkne si prsa ještě blíže k sobě a prohodí: „Jenom na kozy, co?“

Do prdele.

Jo.

Opřu se rukou o stůl. „Každý heterosexuál má kozy jako fetiš.“

„Jednou jsem chodila s klukem, kterého víc zajímal můj pupík.“

„Kde sakra bereš takový lidi?“

„No, víš, když se účastním Nicholiných výprav...“
Usměje se a prohlíží si mě odshora až dolů.

„Já mezi ně nepatřím,“ řeknu rychle.

„Jak to mám vědět? Můžeš se jevit docela normální, ale uvnitř máš nějakou fakt divnou stránku. Je to tak?“

„Nevím,“ zamumlám. „Ale nefantazíruju nad nohama ani nad pupíkem, jestli se ptáš na tohle.“

„Fajn. A už jsi někdy nějaké holce naplácal?“

„Jo,“ přikývnu. Vzbudí to její zájem.

„Vážně?“ vyhrkne. „Ó, pověz mi o tom víc. Už jsi někdy nějakou svázal?“

„Jenom ruce.“

„Nechat holce volné pole působnosti u nohou je fěr.“

„Ani ne, chtěl jsem jenom mít pod kontrolou, jak daleko jí je dokážu roztáhnout.“

Myla se napřímí a zlehka pootevře ústa.

Ha!

Zdá se, že jsem konečně našel způsob, jak ji omráčit.

Upřeně se na mě dívá a sáhne po své čerstvě doplněné sklenici s vodou. Vytáhne z ní kostku ledu, přiloží si ji k hrudi a začne si s ní třít opálenou kůži.

No to mě kurva... poser.

Očima sleduju kostku ledu, jak s ní přejíždí po každém prsu, jak jí voda stéká mezi kyprými kopečky do údolí, které zoufale toužím prozkoumat. A během těch několika vteřin, co z ní nespouštím pohled, se její dech zrychluje a napětí mezi námi narůstá.

„Kolikrát za noc jsi dokázal holku udělat?“ Stále krouží ve výstřihu kostkou ledu a já ji stále sleduju.

Olíznu si rty. „Bylo jich moc na to, abych to spočítal, ale moje minimum jsou nejmíň dva orgasmy, než opustíš moji postel.“

„To je od tebe milé.“

„Mám sklon k velkorysosti.“

„Chápu.“ Nadechne se. „A řekl bys, že ho máš aspoň dvacet čísel?“

Usmívám se sám pro sebe, protože vím, že se karta obrátila, a zeptám se: „Proč, máš zájem?“

Čekám, že bude rozrušená, že třeba zalže a řekne, že ne, ale nic takového. Naopak, sebedůvěra z ní přímo číší. „Jestli ho máš aspoň dvacet čísel, tak jo, mám.“

„Máš dost vysoké nároky.“

„Vím, co mi dělá dobře, a spokojím se jenom s tím nejlepším.“

„Já jsem nejlepší,“ opáčím a opřu se oběma rukama o stůl, abych k ní byl blíž. „Vím, jak ženu rozdráždit, přivést ji na pokraj orgasmu a nechat ji čekat a čekat... a čekat.“ Vzdychne. „Dokud už ten tlak nevydrží a já jí dovolím, aby se udělala. Vím, jak použít jazyk, jak tě rozechvět dotekem, přimět tě, abys prosila o mého ptá-

ka, a jak vyvolat v tvé mysli takové zoufalství, že budu jediný chlap, na kterého budeš ještě někdy myslet.“

Olízne si rty a přejede mi prstem po ruce. „Aha. A jak mám vědět, že mluvíš pravdu?“

„Zeptej se kamarádky,“ navrhnou, když zahlédnu Nichole, jak míří k našemu stolu. „Máme to v rodině.“

Seskočím ze židle, popadnu peněženku a hodím na stůl peníze zrovna ve chvíli, kdy Nichole dorazí. Po tvářích má rozmazanou rtěnku, krk poškrábaný od strniště bratrových vousů a vlasy jí trčí na všechny strany. Ale spokojeně se usmívá.

„Bože,“ vydechne Nichole a položí dlaň na stůl. „Myslím, že nezvládnou dojít domů.“

Myla se na mě podívá a já, než odejdu, jenom svraštím obočí s pocitem naprostého zadostiučinění. Teď jsem spokojený.